

AGATHA CHRISTIE

L'assassinat
de Roger Ackroyd

Columna

Agatha Christie

L'ASSASSINAT
DE ROGER
ACKROYD

Traducció de Ramon Folch i Camarasa

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE MURDER OF ROGER ACKROYD*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2023

THE MURDER OF ROGER ACKROYD COPYRIGHT © 1926 AGATHA CHRISTIE LIMITED. ALL RIGHTS RESERVED.

AGATHA CHRISTIE, POIROT AND THE AC MONOGRAM LOGO ARE REGISTERED TRADEMARKS OF AGATHA

CHRISTIE LIMITED IN THE UK AND ELSEWHERE. ALL RIGHTS RESERVED.

WWW.AGATHACHRISTIE.COM

© DE LA TRADUCCIÓ: RAMON FOLCH I CAMARASA

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3067-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.397-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podem contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

El doctor Sheppard a l'hora d'esmorzar

Mistress Ferrars va morir la nit del 16 al 17 de setembre, un dijous. Van avisar-me que hi anés a les vuit del matí de divendres, dia 17. No s'hi podia fer res. Feia hores que era morta.

Pocs minuts després de les nou tornava a ser a casa. Vaig obrir la porta principal amb la clau, i em vaig entretenir un moment al rebedor, mentre penjava el barret i l'abric d'entretemps que m'havia emportat com a prudent precaució contra la fresqueta d'un matí dels primers dies de tardor. La veritat és que estava força trastornat i preocupat. No pretenc pas afirmar que en aquell moment preveia els esdeveniments de les setmanes que seguirien. Certament, no els preveia. Però l'instint em deia que m'esperaven temps agitats.

Des del menjador, situat a la meva esquerra, m'arribava el dringar de les tasses de te i la tos tallada, seca, de la meva germana Caroline.

—Ets tu, James? —va cridar.

Una pregunta baldera, perquè, qui podia ser, si no? La veritat és que si em vaig entretenir uns minuts al rebedor,

ho vaig fer justament a causa de la meva germana Caroline. La divisa de la família mangosta, segons Rudyard Kipling, és: «Ves i esbrina-ho». Si mai la Caroline adoptava un escut nobiliari, jo li suggeriria, indubtablement, una mangosta rampant. I es podria suprimir la primera part de la divisa. La Caroline pot arribar a esbrinar gran quantitat de coses bo i asseguda plàcidament a casa. No sé com s'ho fa, però és talment així. Sospito que el servei i els botiguers proveïdors constitueixen el seu cos especial d'espionatge. Quan surt de casa, no ho fa per buscar informació, sinó per difondre-la. I en això, sorprenentment, no és menys experta.

En realitat, era aquest darrer tret allò que em tenia indecís. El que jo digués a la Caroline sobre la mort de Mistress Ferrars seria del domini públic a tot el poble al cap d'una hora i mitja a tot estirar. Per la meva professió, soc sempre partidari de la discreció, i per això he adquirit l'habitud constant d'amagar a la meva germana tanta informació com m'és possible retenir. Generalment, ella acaba esbrinant les coses igualment, però tinc la satisfacció moral de saber que estic ben net de culpa.

El marit de Mistress Ferrars va morir fa poc més d'un any, i la Caroline ha afirmat constantment, sense cap mena de fonament en què recolzar la seva afirmació, que la seva dona el va emmetzinar.

Fa mofa de la meva rèplica habitual segons la qual Mister Ferrars va morir de gastritis aguda, ajudada per la seva tendència habitual a abusar de les begudes alcohòliques. Reconec que els símptomes de la gastritis i de l'emmetzinament per arsènic s'assemblen força, però la Caroline basa la seva acusació en coses completament diferents.

—N'hi ha prou amb veure-la —li he sentit dir.

Mistress Ferrars, tot i que ja havia deixat enrere la seva primera joventut, era una dona molt atractiva, i els vestits que portava, encara que eren molt senzills, sempre li esqueien perfectament, però, tanmateix, són moltes les dones que es vesteixen a París, i això no vol dir pas necessàriament que emmetzinin els seus marits.

Mentre ronsejava pel rebedor, rumiant tot això, la veu de la Caroline em va arribar una altra vegada, amb un matís lleugerament aspre.

—Es pot saber què fas, James? Per què no vens a esmorzar d'una vegada?

—Ara vinc, Caroline —vaig dir de seguida—. Estava penjant l'abric.

—Amb tota aquesta estona n'hauries pogut penjar mitja dotzena, d'abrics.

Tenia tota la raó. Hauria pogut fer-ho, certament.

Vaig entrar al menjador, i després de fer a la Caroline l'habitual petonet a la galta, em vaig asseure davant els ous ferrats amb cansalada fumada. La cansalada s'havia refredat una mica.

—T'han trucat molt de matí, avui —va remarcar la Caroline.

—Sí —vaig dir—. De King's Paddock. Per Mistress Ferrars.

—Ja ho sé —va fer la meva germana.

—Com ho saps?

—M'ho ha dit l'Annie.

L'Annie és la cambrera. Molt bona noia, però una xerraire empedreïda.

Es va produir un breu silenci. Vaig continuar prenent els ous amb cansalada. La punta del nas de la meva germana, que és llarg i prim, tremolava lleugerament, com li passa sempre que alguna cosa li interessa o l'excita.

—I bé? —em va preguntar.

—Mala peça al teler. No s'hi podia fer res. Deu haver mort mentre dormia.

—Ja ho sabia —va repetir la meva germana. Aquesta vegada em va pujar la mosca al nas.

—No podies saber-ho —vaig replicar—. Ni jo mateix no ho sabia fins que he arribat allà, i encara no ho he dit a ningú. Si la teva Annie ho sap, ha de tenir dots d'endevinadora.

—No m'ho ha dit pas l'Annie, sinó el repartidor de llet, que ho sabia per la cuinera dels Ferrars.

Com ja he dit abans, a la Caroline no li cal sortir al carrer per informar-se. Es queda a casa, ben assegurada, i la informació acut a ella de tot arreu.

—I de què ha mort? —va voler saber la meva germana—. Un atac al cor?

—No t'ho ha dit, el lleter, això? —vaig preguntar amb ironia mordaç.

Els sarcasmes reboten, en la Caroline. Els pren al peu de la lletra i contesta amb tota naturalitat.

—No ho sabia, el lleter.

Al capdavall, la Caroline havia de saber-ho, tard o d'hora. Tant se valia que ho sabés per mi.

—Ha mort d'una dosi excessiva de veronal. Darrerament en prenia per a l'insomni. En devia haver pres massa, aquesta vegada.

—Ximpleries —va saltar la Caroline—. Ho ha fet perquè ha volgut. Que no em vinguin amb bestieses!

És curiós com, quan en el fons de tu mateix tens una sospita que no vols que els altres comparteixin, en sentir-la en llavis d'una altra persona, t'entestes a negar-ne la possibilitat, de manera furiosa. De seguida vaig engegar un discurs indignat:

—Ja hi tornes! —vaig dir—. Ja t'engegues altra vegada, sense solta ni volta? Per què dimonis s'hauria d'haver suïcidat, Mistress Ferrars? Vídua, ben jove encara, rica, amb bona salut i sense res més a fer que gaudir de la vida... És absurd.

—No, gens absurd. Fins i tot tu t'has d'haver adonat com havia canviat darrerament. I cada vegada més, en els darrers sis mesos. Semblava ben bé que fos víctima d'una fetilleria. I acabes de reconèixer que patia d'insomni.

—Quin és el teu diagnòstic, doncs? —li vaig preguntar fredament—. Suposo que un amor desgraciat, potser?

La meva germana va fer que no amb el cap.

—Remordiment —va dir, tota escarafallosa.

—Remordiment?

—Sí. Tu no em vas voler creure mai quan et deia que havia emmetzinat el seu marit. Però ara n'estic més convençuda que mai.

—No hi veig la lògica, Caroline —vaig objectar—. Si una dona és capaç de cometre un crim com l'assassinat, ha de tenir prou sang freda per gaudir dels fruits del seu crim sense incórrer en febleses i sentimentalismes com els remordiments.

La Caroline va tornar a fer que no amb el cap.

—Probablement, hi ha dones com aquesta que dius..., però Mistress Ferrars no era així. Era un cabdell de nervis. Un impuls abassegador la va induir a desfer-se del seu marit perquè era la mena de dona que, simplement, no pot suportar els sofriments, i és evident que la dona d'un home com Ashley Ferrars havia de patir moltíssim...

Vaig assentir amb el cap.

—I des de llavors la turmenta el record del que va fer. Certament, la compadeixo.

No crec pas que la Caroline hagués compadit mai

Mistress Ferrars mentre va viure. Ara que se n'havia anat on —era de creure— no es podien lluir models de París, la Caroline estava disposada a abandonar-se a les dolces emocions de la compassió i la comprensió.

Li vaig dir amb fermesa que la seva teoria era una estúpidesa. I ho vaig dir amb tanta fermesa, justament perquè, en el fons, estava d'acord, almenys en part, amb el que ella havia dit. Però era mala cosa que la Caroline fos capaç d'arribar a la veritat simplement mitjançant una mena de conjectura inspirada. No volia encoratjar-la per aquell camí. La Caroline faria un tomb pel poble, fent circular les seves opinions, i tothom es pensaria que es basava en dades mèdiques proporcionades per mi. La vida és molt dura.

—Ximpleries —va dir la Caroline, en resposta a les meves paraules—. Ja ho veuràs. M'hi jugo el coll que haurà deixat una carta confessant-ho tot.

—No ha deixat cap carta de cap mena —vaig dir sec, sense adonar-me d'on havia de portar-me aquella declaració.

—Ah! —va exclamar la Caroline—. De manera que t'has preocupat d'esbrinar-ho, eh? Estic segura, James, que en el fons del teu cor penses com jo. Ets un vell farsant!

—Sempre cal tenir en consideració la possibilitat d'un suïcidi —vaig replicar, en to de reconvençió.

—Es farà una investigació policíaca?

—Potser sí. Depèn. Si puc arribar a declarar-me absolutament convençut que la dosi va ser ingerida de manera accidental, potser no caldrà obrir cap investigació.

—I n'estàs absolutament convençut? —va preguntar la meva germana, amb astúcia.

En lloc de contestar, em vaig aixecar de taula.